

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Politechnice (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej obu stron
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania,**
- 3. koszty między stronami wzajemnie znosi.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r. zmienił, na skutek apelacji pozwanej Politechniki (...), wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 czerwca 2016 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 262 891,72 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W pozostałym zakresie powództwo oraz apelację oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Od tego wyroku skargi kasacyjne wniosły obie strony.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy zróżnicowanie wymagalności części wynagrodzenia z umowy o roboty budowlane stanowiącego zabezpieczenie należytego wykonania umowy, a wymagalnego częściowo po odbiorze końcowym, a częściowo po upływie okresu gwarancji i rękojmi, zmienia charakter roszczenia o zapłatę tego wynagrodzenia za roboty budowlane w części wymagalnej po upływie okresu rękojmi i gwarancji na roszczenie o zapłatę kaucji, a tym samym niweczy odpowiedzialność solidarną inwestora za zapłatę tego roszczenia. Skarga kasacyjna jest też, zdaniem skarżącego, oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny bezpodstawnie zniweczył odpowiedzialność solidarną strony pozwanej, jako inwestora za roszczenie powoda jako zgłoszonego podwykonawcy, o zapłatę wynagrodzenia za roboty budowane w części stanowiącej zabezpieczenie należytego wykonania umowy, wymagalnej po upływie okresu gwarancji i rękojmi.

Pozwana Politechnika [...] wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że Sąd Apelacyjny naruszył podstawowe reguły wykładni oświadczeń woli, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że ponosi solidarną odpowiedzialność o jakiej mowa w art. 647¹ § 5 k.c. o zapłatę kwoty 262 891,72 zł wraz z odsetkami. Ponadto Sąd drugiej instancji dokonując błędnej wykładni dowodów dopuścił się naruszenia art. 233 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Przechodząc do analizy skargi kasacyjnej powoda należy stwierdzić, że nie sprostął on powyższym wymogom. Wskazując występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jedynie zasygnalizował problematykę wymagalności części wynagrodzenia z umowy o roboty budowlane stanowiącego

zabezpieczenie należytego wykonania umowy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien nie tylko sformułować to zagadnienie, ale w uzasadnieniu wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Skarga nie zawiera w tym zakresie dostatecznych argumentów.

Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący nie przedstawił okoliczności świadczących o występowaniu w sprawie kwalifikowanych, widocznych *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy naruszeń przepisów prawa. Samo wskazanie na art. 647¹ § 2 i 5 k.c. i kwestię odpowiedzialności solidarnej wykonawcy z inwestorem jest niewystarczające.

Również skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera dostatecznych argumentów przemawiających za przyjęciem jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Skarżąca nie wskazała na którą z przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. się powołuje. Ograniczyła się do przedstawienia własnej oceny rozstrzygnięcia i stwierdzenia, że dokonana przez Sąd drugiej instancji wykładnia oświadczeń woli stron była błędna. Treść skargi kasacyjnej pozwala na przyjęcie, że skarżącej nie chodzi o wykazanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a jedynie o poddanie zaskarżanego wyroku kontroli kasacyjnej. Co do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. i dokonania błędnej oceny dowodów przypomnieć należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania. Koszty postępowania kasacyjnego podlegały wzajemnemu zniesieniu (art. 100 k.p.c.).

jw